

תת"ע 10756/12/15 - מדינת ישראל נגד רחמים אהרן בנימין

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

תת"ע 10756-12-15 מדינת ישראל נ' רחמים אהרן בנימין
תיק חיצוני: 90505132309

בפני	כבוד השופט דן סעדון
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשמים	רחמים אהרן בנימין

החלטה

לפני בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר הנאשם.

לנאשם נרשמה הזמנה לדין שעניינה עבירה על תקנה 54א לת"ת (נהיגה במהירות 84 קמ"ש בדרך עירונית בה מותרת מהירות מרבית עד 50 קמ"ש). ההזמנה לדין נשלחה לנאשם אך חזרה בציון "לא נדרש". משלא התייצב הנאשם לדין בעניינו הוא נשפט בהיעדרו.

הנאשם טוען כי יש לבטל את פסק הדין שכן לא ידע על מועד הדיון וכי במועד העבירה נהג אדם אחר - ולא הנאשם. לתמיכה בטענה האחרונה צירף הנאשם את תצהירו של אותו אדם. העובדות המפורטות בתצהיר אומתו על ידי עו"ד ביום 7.3.13 בעוד שהעבירה נשוא דיון זה נעברה ביום 7.9.15.

התביעה מותירה לשיקול דעת בית המשפט את השאלה אם לקבוע דיון במעמד הצדדים בבקשה.

דיון והכרעה

לאחר שהפכתי בטענות מצאתי לדחות את הבקשה. אפתח ואומר כי על פי הפסיקה, חזרת דבר דואר רשום בציון "לא נדרש" מהווה המצאה כדין לנאשם (רע"פ 3202/16 **אבי בן נחום נ' מדינת ישראל** (18.5.016)). על כן, הטעם כי הנאשם לא ידע על מועד הדיון, לאחר שלא דרש את דבר הדואר שנשלח אליו, אינה יכולה להתקבל. טעם נוסף העשוי להצדיק ביטול פסק הדין הוא קיומו של עיוות דין לנאשם אם לא יבוטל פסק הדין. במקרה זה יוצא לכאורה כי אי ביטול פסק הדין יסב עיוות דין לנאשם שכן לטענתו נהג אחר - ולא הוא - נהג ברכב בעת העבירה. ברם, בחינה מדוקדקת של טענה זו מלמדת כי לא הונחה לה תשתית עובדתית מספיקה. מדוע? משום שהנאשם לא צירף תצהיר שלו התומך בעובדות המשמשות יסוד לבקשתו ובכלל זה העובדה כי נהג אחר נהג ברכב בעת העבירה וכן משום שהעובדות

עמוד 1

המאומתות בתצהירו של הנהג בפועל אומתו כשנה וחצי לפני מועד ביצוע העבירה. ברור לכל בר דעת כי לא ניתן להצהיר על עובדה - לא כל שכן לאמתה בתצהיר - בשעה שזו לא באה לעולם במועד עריכת התצהיר. זאת ועוד: אם נניח כי תקופת ההחזקה ברכב "הושלמה" לאחר אימות התצהיר הרי שמדובר בנתונים שאינם מגובים בתצהיר שכן ברור כי ביחס לנתונים אלה לא הוזהר הגורם שהשלימם כי עליו להצהיר אמת וכיו"ב ואם לא יעשה כן הוא צפוי לעונשים הקבועים בחוק. כך או כך, הטענה כי נהג אחר נהג ברכב אינה טענה שהונחה לה תשתית כזו המאפשרת לקבלה לצורך ביסוס טענת גרימת עיוות דין לנאשם.

באין טעם סביר לאי התייצבות הנאשם ובאין ראיה שניתן לקבלה ביחס לגרימת עיוות דין המסקנה המתבקשת היא, כי דין הבקשה להידחות וכך אני מורה.

ניתנה היום, ט"ו אלול תשע"ו, 18 ספטמבר 2016, בהעדר הצדדים.